

teid ka laia paiga peåle saatnud, ja on teile tdeks teinud, mis Ta keikile uselikkudele on tootanud: Ei tahha ma sinnust mahajåda, eggasind mahajått." Jes. 1, 5. Õnnis ollen ka minna, sest teie jälgid mõda käies, ollen minnage tunda sanud, et sanna ei wallete, kui ütleb: „Parrem on Jehowa jure kippuda, kui inimene peåle lota." Laul. 118, 8. Ja et tõdeste hea on, Jõs sanda jure kippuda, sest sain õiget selget arro, kui ühhel korral hådda olli suur. Ja tahhan teile, armad sõbrad, sedda ašja ülesrakida; sest wist on monni teiege hulgast, kes willetsusse ja waewa al. Ehk sate sest wahhest sugoge ennestele römustust ja finnitust.

Alastal 1772 ãppardas Jummas wilja — teie teate — ja leib olli wågga kallis. Übris wågga piisut olli sedda leikust olmud, ja rahwas ollid sure waewa sees. Paljo waesi hulgusid omma lastega mõda nääd,

Paebasid omma hådda, hulgusid ja nutsid ilma abbi lootmatta. Ehk wahhest monni teiege hulgast, armad luigejad, ei teadnud sekord isse, mis suhho piesta õhto, ehk kust pallolest sada teisel hommikul. Minnoge issa maias, armad, olli selsammal aastal kitsas kå. Hulk lapsi olli toita, sedda wilja olli wågga wåhha ja ep olnud rahha osta; sest piisut aega olli sest, kui issa surest rahhast ilma já nud. Selsammal kirjo aial nüüd, ja se olli párrast Jould ühhel redel — tullime ka omma luggemisse tunnile ja luggesime, kui immelikult Jesus wiis tuhhat meest olli toitnud, ja issa õppetas ni armsa sannaga, kuida Õnnisteggia se rahwa peåle hallastanud, ja rákis meile keel sedda suurt head iggapiddi ülles, mis Ta neile teinud. Agga emma nuttis árdaaste; rödm olli temma süddames, agga siiski kurbdus ühtlase, ja ei woinud temma, muud kui piddi agga ülesrakima ja ütlema: